

Stanovisko Ministerstva zdravotnictví – posudková péče, může být osoba posuzujícího lékaře totožná s posuzovanou osobou?

Ministerstvo zdravotnictví bylo požádáno o stanovisko k případu, kdy se řidič motorového vozidla prokázal posudkem o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, který vydal sám sobě jako poskytovatel zdravotních služeb a posudkový lékař. V této souvislosti vyvstala otázka, zda může poskytovatel zdravotních služeb poskytovat posudkovou péči sám sobě a v případě, že ne, jak takový posudek zhodnotit.

Podle platných právních předpisů lékařský posudek vydává poskytovatel zdravotních služeb, tedy právnická nebo fyzická osoba, která je držitelem oprávnění k poskytování zdravotních služeb, nikoli lékař, jako osoba fyzická, která může být současně i pacientem. Lékař však může být sám poskytovatelem zdravotních služeb nebo být posuzujícím lékařem jako zaměstnanec poskytovatele zdravotních služeb.

Zákon č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění pozdějších předpisů, ani žádný jiný právní předpis (např. zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů) výše nastíněnou otázku neupravuje. Přesto má Ministerstvo zdravotnictví za to, že by takový postup (vystavení posudku o zdravotní způsobilosti sám sobě) byl v rozporu se zákonem o specifických zdravotních službách a se smyslem a účelem úpravy posudkové péče, kterým je přezkoumání zdravotního stavu nezávislou k tomu odborně způsobilou osobou – posudkovým lékařem. Ať už z pohledu objektivitu posouzení zdravotního stavu, tak i z vlastní díkce např. zákona o specifických zdravotních službách plyne oddělenost osoby posuzujícího lékaře a posuzovanou osobou. Logicky je také osoba pacienta při poskytování zdravotních služeb odlišná od osoby lékaře, který pacientovi zdravotní služby poskytuje, přičemž i § 84 odst. 2 a 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, předpokládá, že osoba žadatele o řídičské oprávnění nebo držitele řídičského oprávnění je osobou odlišnou od posuzujícího lékaře. Zcela zásadní je tento požadavek, aby osoba poskytovatele zdravotních služeb (konkrétního lékaře) byla odlišná od osoby pacienta, v případě posudkové péče, jejímž výsledkem je lékařský posudek, který má být podkladem pro vydání oprávnění k výkonu činnosti, která může ohrožovat život a zdraví jiných osob.

Ministerstvo má za to, že v případě, že byl lékařský posudek vypracován posuzujícím lékařem, který je současně i posuzovanou osobou, nebyl by dodržen postup podle § 42 odst. 2 zákona o specifických zdravotních službách (a obdobně podle § 84 odst. 4 zákona o silničním provozu), neboť zákon stanoví, kdo je oprávněn vydat posuzované osobě lékařský posudek, přičemž zákon v tomto ani jiném ustanovení neupravuje jako osobu oprávněnou k vydání lékařského posudku samotnou posuzovanou osobu (např. v případě, že by tato byla poskytovatelem zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství).

V případě, kdy by lékař vydal lékařský posudek sám sobě, mělo by být shledáno, že byl lékařský posudek vydán k tomu neoprávněnou osobou, a to pro zjevný konflikt zájmů, a je tedy neplatný. Krajský úřad by měl při případném přezkumu lékařského posudku shledat, že v rozporu s § 47 odst. 1 písm. a) zákona o specifických zdravotních službách nebylo posouzení zdravotní způsobilosti nebo zdravotního stavu posuzované osoby provedeno a lékařský posudek nebyl vypracován odborně nezávislým posuzujícím lékařem s příslušnou specializovanou způsobilostí.

Otázka případného spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu je však zcela v působnosti Ministerstva dopravy.

Mgr. Jan Bačina v.r.
ředitel právního odboru

Stanovisko čj. MZDR 48458/2019-1/PRO ze dne 8. listopadu 2019 vychází z platné právní úpravy ke dni 8. listopadu 2019.

